

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Αριθμός απόφασης:

2141/2015

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή, Σωτηρία Ψυράκη, Πρωτοδίκη, η οποία ορίστηκε από τον Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών, και από τον Γραμματέα, Νικόλαο Μόσσορα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, την 07η Ιανουαρίου 2015, για να δικάσει την από 23.12.2013 και με γενικό αριθμό κατάθεσης 174417/2013 (αριθμός κατάθεσης δικογράφου: 5873/2013) αγωγή, με αντικείμενο αξιώσεις από σύμβαση εργασίας.

ΕΝΑΓΟΝΤΕΣ: 1. ... του ..., κάτοικος Μοσχάτου Αττικής, οδός ..., 2. ... του ..., κάτοικος Παλλήνης Αττικής, οδός ..., 3. ... του ..., κάτοικος Αγίου Ελευθερίου Αττικής, οδός ..., 4. ... του ..., κάτοικος Χολαργού Αττικής, οδός ..., 5. ... του ..., κάτοικος Καλλιθέας Αττικής, οδός ..., 6. ... του ..., κάτοικος Γαλασίου Αττικής, οδός ..., 7. ... του ..., κάτοικος Πετρούπολης Αττικής, οδός ..., 8. ... του ..., κάτοικος Αθηνών, οδός ..., 9. ... του ..., κάτοικος Νίκαιας Αττικής, οδός ..., 10. ... του ..., κάτοικος Αχαρνών Αττικής, οδός ..., 11. ... του ..., κάτοικος Αχαρνών Αττικής, οδός ..., 12. ... του ..., κάτοικος Ταύρου Αττικής, οδός ..., 13. ... του ..., κάτοικος Νίκαιας Πειραιά, οδός ..., 14. ... του ..., κάτοικος Χαϊδαρίου Αττικής, οδός ..., 15. ... του ..., κάτοικος Ιλίου Αττικής, οδός ..., 16. ... του ..., κάτοικος Αγίου Δημητρίου Αττικής, οδός ..., 17. ... του ..., κάτοικος Γαλασίου Αττικής, οδός ..., 18. ... του ..., κάτοικος Αργυρούπολης Αττικής, οδός ..., 19. ... του ..., κάτοικος Παλαιού Φαλήρου Αττικής, οδός ..., 20. ... του ..., κάτοικος Πετρούπολης Αττικής, οδός ..., 21. ... του ..., κάτοικος Νέου Κόσμου Αθηνών, οδός ..., 22. ... του ..., κάτοικος Περιστερίου Αττικής, οδός ..., 23. ... του ..., κάτοικος Κερατσινίου Πειραιά, οδός ..., 24. ... του ..., κάτοικος Νίκαιας Πειραιά, οδός ..., 25. ... του ..., κάτοικος Καλλιθέας Αττικής, οδός ..., 26. ... του ..., κάτοικος Αγίων Αναργύρων Αττικής, οδός ... του ..., 27. ... του ..., κάτοικος Αγίου Δημητρίου Αττικής, οδός ..., 28. ... του ..., κάτοικος Περάματος Πειραιά, οδός ..., 29. ... του ..., κάτοικος Πετρούπολης Αττικής, οδός ..., 30. ... του ..., κάτοικος Μαρκόπουλου

Αττικής, οδός ..., 31. ... του ..., κάτοικος Περιστερίου Αττικής, οδός ..., 32. ... του ..., κάτοικος Πειραιά, οδός ..., 33. ... του ..., κάτοικος Νέας Ιωνίας Αττικής, οδός ... του ..., 34. ... του ..., κάτοικος Άνω Πετραλώνων Αττικής, οδός ..., 35. ... του ..., κάτοικος Κολωνού Αττικής, οδός ..., 36. ... του ..., κάτοικος Σεπολίων Αττικής, οδός ..., 37. ... του ..., κάτοικος Καμινιών Πειραιά, οδός ..., 38. ... του ..., κάτοικος Πειραιά, οδός ..., 39. ... του ..., κάτοικος Γουδίου Αττικής, οδός ..., 40. ... του ..., κάτοικος Λόφου Σκουζέ Αττικής, οδός ..., 41. ... του ..., κάτοικος Άλσους Χαϊδαρίου Αττικής, οδός ... του ..., 42. ... του ..., κάτοικος Αιγάλεω Αττικής, οδός ..., 43. ... του ..., κάτοικος Ελευσίνας, οδός ..., 44. ... του ..., κάτοικος Αθηνών, οδός ..., 45. ... του ..., κάτοικος Καματερού Αττικής, οδός ..., 46. ... του ..., κάτοικος Νίκαιας Πειραιά, οδός ..., 47. ... του ..., κάτοικος Καλλιθέας Αττικής, οδός ..., 48. ... του ..., κάτοικος Νέων Λιοσίων Αττικής, οδός ..., 49. ... του ..., κάτοικος Αθηνών, οδός ..., 50. ... του ..., κάτοικος Κερατσινίου Πειραιά, οδός ..., 51. ... του ..., κάτοικος Κερατσινίου Πειραιά, οδός ..., 52. ... του ..., κάτοικος Αθηνών, οδός ..., 53. ... του ..., κάτοικος Θησείου Αθηνών, οδός ..., 54. ... του ..., κάτοικος Περιστερίου Αττικής, οδός ..., 55. ... του ..., κάτοικος Αρτέμιδας Αττικής, οδοί ..., 56. ... του ..., κάτοικος Νέου Ψυχικού) Αττικής οδός ..., 57. ... του ..., κάτοικος Περιστερίου Αττικής, οδός ..., 58. ... του ..., κάτοικος Κολωνού Αττικής, οδός ..., 59. ... του ..., κάτοικος Χαλκηδόνας Αττικής, οδός ..., 60. ... του ..., κάτοικος Γέρακα Αττικής, οδός ..., 61. ... του ..., κάτοικος Χαλανδρίου Αττικής, οδός ..., 62. ... του ..., κάτοικος Χαλανδρίου Αττικής, οδός..., 63. ... του ..., κάτοικος Κερατέας Αττικής, οδός ..., 64. ... του ..., κάτοικος Παγκρατίου Αθηνών, οδός ..., 65. ... του ..., κάτοικος Γαλασίου Αττικής, οδός, ..., 66. ... του ..., κάτοικος Πετρούπολης Αττικής, οδός..., 67. ... του ..., κάτοικος Περιστερίου Αττικής, οδός ..., 68. Κωνσταντίνος ... του ..., κάτοικος Αθηνών, οδός ..., 69. ... του ..., κάτοικος Πετρούπολης Αττικής, οδός ..., 70. ... του ..., κάτοικος Αθηνών, οδός ..., 71. ... του ..., κάτοικος Παγκρατίου Αθηνών, οδός ..., 72. ... του ..., κάτοικος Πατησίων Αττικής, οδός ..., 73. ... του ..., κάτοικος Αγίων Αναργύρων Αττικής, οδός ..., 74. ... του ..., κάτοικος Νέας Σμύρνης Αττικής, οδός ..., 75. ... του ..., κάτοικος Βύρωνα Αττικής, οδός ..., 76. ... του ..., κάτοικος Πετρούπολης Αττικής, οδός ..., 77. ... του ..., κάτοικος Σεπολίων Αττικής, οδός ..., 78. ... του ..., κάτοικος Ιλίου Αττικής, οδός ..., 79. ... του ..., κάτοικος Αρτέμιδος Αττικής, οδός ..., 80. ... του ..., κάτοικος Πειραιά, οδός ..., 81. ... του ..., κάτοικος Καλλιθέας Αττικής οδός ..., 82. ... του ..., κάτοικος Αθηνών, οδός ..., 83. ... του ..., κάτοικος Ηλιούπολης Αττικής, οδός ..., 84. ... του ..., κάτοικος Ιλίου Αττικής, οδός ..., 85. ... του ..., κάτοικος Νέας Σμύρνης Αττικής, οδός ..., 86. ... του ..., κάτοικος Περιστερίου Αττικής, οδός ..., 87. ... του ..., κάτοικος Κυψέλης Αττικής, οδός ..., 88. ... του ..., κάτοικος Νίκαιας Πειραιά, οδός

..., 89. ... του ..., κάτοικος Πετρούπολης Αττικής, οδός ..., 90. ... του ..., κάτοικος Άνω Πετραλώνων Αττικής, οδός ..., 91. ... του ..., κάτοικος Γέρακα, Αττικής, οδοί ..., 92. ... του ..., κάτοικος Νίκαιας Πειραιά, οδός ..., 93. ... του ..., κάτοικος Άνω Γλυφάδας Αττικής, οδός ..., 94. ... του ..., κάτοικος Ηλιούπολης, Αττικής, οδός ..., 95. ... του ..., κάτοικος Πετρούπολης Αττικής, οδός ..., 96. ... του ..., κάτοικος Αχαρνών Αττικής, οδός ..., 97. ... του ..., κάτοικος Χαλανδρίου Αττικής, οδός ..., και 98. ... του ..., κάτοικος Πετρούπολης Αττικής, οδός ..., οι οποίοι παραστάθηκαν, ο πεντηκοστός ένατος μετά και οι λοιποί διά της πληρεξούσιας δικηγόρου τους, Μαρίας Τζαβέλα (ΑΜ/ΑΣΑ: 33113), που κατέθεσε προτάσεις.

ΕΝΑΓΟΜΕΝΗ: ανώνυμη εταιρεία, με την επωνυμία «... .. ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και το διακριτικό τίτλο «... Α.Ε.», όπως εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εδρεύει στην Αθήνα, οδός ..., και παραστάθηκε διά της πληρεξούσιας δικηγόρου της, Παναγιώτας - Αθανασίας Μοσχανδρέου (ΑΜ/ΔΣΑ:14704), που κατέθεσε προτάσεις.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 23.12.2013 και με γενικό αριθμό κατάθεσης 174417/2013 (αριθμός κατάθεσης δικογράφου: 5873/2013) αγωγή τους κατά της εναγομένης, με αντικείμενο αξιώσεις από σύμβαση εργασίας, για όσους λόγους ειδικότερα εκθέτουν σε αυτή, δικάσιμος για τη συζήτηση της οποίας ορίστηκε αρχικά η 08η Μαΐου 2014 και κατόπιν αναβολής η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της ένδικης διαφοράς, οι πληρεξούσιες δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν, να γίνουν δεκτά, όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του παρόντος Δικαστηρίου και στις προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Οι ενάγοντες με την κρινόμενη αγωγή τους ιστορούν, ότι άπαντες συνδέονται με την εναγόμενη ανώνυμη εταιρεία, η οποία προήλθε από τη συγχώνευση με απορρόφηση των ανώνυμων εταιρειών, με τις επωνυμίες «... ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και «... .. - ... Α.Ε.», από την ανώνυμη εταιρεία, με την επωνυμία «... .. Α.Ε.», που στη συνέχεια μετονομάστηκε σε «... .. ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ», βάσει της διάταξης του άρθρου 1 παρ. 5 περ. β' του ν. 3920/2011, με συμβάσεις εργασίας εξαρτημένης εργασίας, ιδιωτικού δικαίου, αόριστου χρόνου και παρέχουν τις υπηρεσίες τους υπό τις ειδικότητες, που ειδικότερα εκτίθενται για έναν έκαστο εξ αυτών στο αγωγικό δικόγραφο. Ότι, κατά ρητή συνταγματική επιταγή των

διατάξεων των άρθρων 22 παρ. 2 και 23 παρ. 1, οι όροι εργασίας τους, συμπεριλαμβανομένων των βασικών τους αποδοχών, των ετήσιων αυξήσεων και διαφόρων επιδομάτων ρυθμίζονται βάσει ελεύθερων συλλογικών διαπραγματεύσεων, συγκεκριμένα δε από το έτος 2001 έως το έτος 2009 οι ως άνω όροι εργασίας τους ρυθμίζονταν με τη σύναψη επιχειρησιακών συλλογικών συμβάσεων εργασίας, μεταξύ της εναγόμενης εταιρείας και του κλαδικού επιχειρησιακού τους σωματείου, με την επωνυμία «... ..». Ότι η εναγομένη, νόμιμα εκπροσωπούμενη, προέβη, επικαλούμενη τις διατάξεις των άρθρων 5 παρ. 1 και 9 του ν. 3833/2010, 3 παρ. 4 και παρ. 18 και 6 παρ. 3 του ν. 3845/2010, 1 του ν. 3899/2010 και 31 παρ. 3 και παρ. 7 και 29 παρ. 2 και παρ. 4 του ν. 4024/2011, παρανόμως σε περικοπή των αποδοχών τους, συμπεριλαμβανομένων των πάσης φύσης επιδομάτων τους, κατά έτη 2011 και 2012. Ότι η στηριζόμενη στις ανωτέρω διατάξεις νόμων μείωση των αποδοχών τους είναι παράνομη, διότι: α. Αντίκειται στις διατάξεις των άρθρων 22 παρ. 2 και 23 παρ. 1 του Συντάγματος, καθώς και στη διάταξη του άρθρου 2.5 παρ. 1 του Συντάγματος και ειδικότερα συνιστά προσβολή αα. της συνδικαλιστικής ελευθερίας, δεδομένου καταργεί τις ρυθμίσεις των συλλογικών επιχειρησιακών συμβάσεων εργασίας, που έχουν καταρτισθεί μεταξύ των ιδίων και της εργοδότης εναγομένης, ββ. της ελευθερίας των συλλογικών διαπραγματεύσεων, δεδομένου ότι δι' αυτής επιβάλλονται μονομερώς ρυθμίσεις, που έχουν ήδη καταστεί αντικείμενο του σκληρού πυρήνα της συλλογικής διαπραγμάτευσης και παράλληλα εξαιρούνται ρητώς των συλλογικών διαπραγματεύσεων τα ζητήματα, που άπτονται των μισθολογικών παροχών (άρθρο 29 παρ. 4 του ν. 4024/2011) και γγ. της αρχής της αναλογικότητας, δεδομένου ότι οι προαναφερόμενες ρυθμίσεις δεν εμφανίζουν στοιχεία παροδικότητας, που να δικαιολογεί τη λήψη τους χάριν προστασίας του δημόσιου συμφέροντος, ενώ ταυτόχρονα δεν συνιστούν πρόσφορο και αναγκαίο μέτρο για την εξυπηρέτησή του (δημόσιου συμφέροντος), β. Παραβιάζουν τις διατάξεις των Διεθνών Συμβάσεων Εργασίας με αριθμούς 87/1948 και 98/1949, που έχουν κυρωθεί με τα ν.δ. 4204/1961 και 4205/1961, αντίστοιχα, οι οποίες κατοχυρώνουν το δικαίωμα ελεύθερων συλλογικών διαπραγματεύσεων και απαγορεύουν οιασδήποτε μορφής κρατική παρέμβαση, που δύναται να ματαιώσει ή να καταστήσει ιδιαίτερος δυσχερή την ελεύθερη διεξαγωγή τους. γ. Παραβιάζουν τον Ευρωπαϊκό Κοινοτικό Χάρτη του Συμβουλίου της Ευρώπης και του Διεθνούς Συμφώνου των Ηνωμένων Εθνών για τα Οικονομικά, Κοινωνικά και Μορφωτικά Δικαιώματα, δ. Παραβιάζεται το Πρώτο Πρόσθετο Πρωτόκολλο της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, διά του οποίου κατοχυρώνεται ο σεβασμός του δικαιώματος της ειρηνικής απόλαυσης της περιουσίας κάθε προσώπου, (στην έννοια της οποίας περιλαμβάνονται και

οι αποδοχές των εργαζομένων), την οποία μπορεί να στερηθεί μόνο για λόγους δημόσιας ωφέλειας, ε. Παραβιάζεται η διάταξη του άρθρου 4 παρ. 5 του Συντάγματος, σύμφωνα με την οποία επιβάλλεται η συνεισφορά των πολιτών στην κατανομή των δημόσιων βαρών, αναλόγως των δυνάμεών τους. Με βάση τα ανωτέρω αναφερόμενα πραγματικά περιστατικά και κατόπιν α. περιορισμού του κύριου αιτήματος της αγωγής από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό, και β. παραίτησης από το παρεπόμενο αίτημα της αγωγής περί κήρυξης της απόφασης προσωρινά εκτελεστής, που έλαβε χώρα με προφορική δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου τους, κατά τη συζήτηση της αγωγής στο ακροατήριο, η οποία καταχωρήθηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης και επαναλήφθηκε με τις νομίμως και εμπροθέσμως κατατεθείσες προτάσεις τους (άρθρα 223 εδ. β και 295 παρ. 1, σε συνδ. με 591 αρ. 1 εδ. α ΚΠολΔ), οι ενάγοντες ζητούν να αναγνωρισθεί, ότι η εναγομένη οφείλει να καταβάλει σε έναν έκαστον εξ αυτών τα ποσά, που αντιστοιχούν στη διαφορά των συμφωνηθεισών μηνιαίων αποδοχών τους (μισθού και επιδομάτων αδεία και εορτών) με τα ποσά των αποδοχών, που, πράγματι καταβλήθηκαν σε αυτούς, μετά τις κατά τα ανωτέρω περικοπές, κατά το χρονικό διάστημα από 01^η Ιανουαρίου 2011 έως 31^η Δεκεμβρίου 2012, με το νόμιμο τόκο από τότε που κάθε επιμέρους μισθολογική παροχή κατέστη ληξιπρόθεσμη και απαιτητή, άλλως και επικουρικός από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση και ειδικότερα στον 1^ο το ποσό των 9.557,47 ευρώ, στον 2^ο το ποσό των 17.587,27 ευρώ, στην 3^η το ποσό των 13.849,98 ευρώ, στην 4^η το ποσό των 12.138,50 ευρώ, στον 5^ο το ποσό των 18.866,08 ευρώ, στον 6^ο το ποσό των 14.676,93 ευρώ, στον 7^ο το ποσό των 8.885,66 ευρώ, στον 8^ο το ποσό των 8.266,50 ευρώ, στην 9^η το ποσό των 18.328,99 ευρώ, στον 10^ο το ποσό των 10.369,11 ευρώ, στον 11^ο το ποσό των 10.897,57 ευρώ, στο 12^ο το ποσό των 14.284,25 ευρώ, στο 13^ο το ποσό των 22.367,63 ευρώ, στο 14^ο το ποσό των 12.754,08 ευρώ, στο 15^ο το ποσό των 14.299,82 ευρώ, στο 16^ο το ποσό των 12.153,97 ευρώ, στη 17^η το ποσό των 14.450,91 ευρώ, στη 18^η το ποσό των 13.993,70 ευρώ, στο 19^ο το ποσό των 19.242,45 ευρώ, στον 20^ο το ποσό των 13.163,68 ευρώ, στον 21^ο το ποσό των 10.856,90 ευρώ, στον 22^ο το ποσό των 15.998,18 ευρώ, στον 23^ο το ποσό των 18.258,48 ευρώ, στον 24^ο το ποσό των 15.632,18 ευρώ, στον 25^ο το ποσό των 12.402,96 ευρώ, στον 26^ο το ποσό των 16.314,79 ευρώ, στον 27^ο το ποσό των 17.109,65 ευρώ, στον 28^ο το ποσό των 8.361,88 ευρώ, στον 29^ο το ποσό των 13.957,43 ευρώ, στον 30^ο το ποσό των 18.740,59 ευρώ, στον 31^ο το ποσό των 12.901,83 ευρώ, στην 32^η το ποσό των 10.808,88 ευρώ, στον 33^ο το ποσό των 25.881,79 ευρώ, στον 34^ο το ποσό των 12.959,10 ευρώ, στον 35^ο το ποσό των 13.008,18 ευρώ, στην 36^η το ποσό των 13.680,63 ευρώ, στον 37^ο το ποσό των 19.085,82 ευρώ, στον 38^ο το ποσό των 26.221,81 ευρώ, στον 39^ο το ποσό των

21.473,72 ευρώ, στον 40^ο το ποσό των 14.224,56 ευρώ, στην 41^η το ποσό των 16.248,59 ευρώ, στην 42^η το ποσό των 5.028,91 ευρώ, στον 43^ο το ποσό των 14.135,59 ευρώ, στον 44^ο το ποσό των 13.664,74 ευρώ, στον 45^ο το ποσό των 14.166,08 ευρώ, στον 46^ο το ποσό των 15.800,30 ευρώ, στην 47^ο το ποσό των 7.022,88 ευρώ, στην 48^η το ποσό των 9.138,59 ευρώ, στον 49^ο το ποσό των 10.160,56 ευρώ, στον 50^ο το ποσό των 26.779,09 ευρώ, στον 51^ο το ποσό των 17.054,42 ευρώ, στον 52^ο το ποσό των 12.997,02 ευρώ, στον 53^ο το ποσό των 10.615,13 ευρώ, στον 54^ο το ποσό των 15.690,22 ευρώ, στον 55^ο το ποσό των 12.998,81 ευρώ, στον 56^ο το ποσό των 15.394,91 ευρώ, στον 57^ο το ποσό των 11.219,66 ευρώ, στον 58^ο το ποσό των 13.999,27 ευρώ, στον 59^ο το ποσό των 12.258,82 ευρώ, στον 60^ο το ποσό των 7.287,35 ευρώ, στον 61^ο το ποσό των 8.685,97 ευρώ, στον 62^ο το ποσό των 13.951,05 ευρώ, στον 63^ο το ποσό των 25.935,91 ευρώ, στον 64^ο το ποσό των 18.159,81 ευρώ, στον 65^ο το ποσό των 26.926,68 ευρώ, στον 66^ο το ποσό των 16.893,63 ευρώ, στην 67^η το ποσό των 13.149 ευρώ, στον 68^ο το ποσό των 10.720,20 ευρώ, στον 69^ο το ποσό των 17.435,46 ευρώ, στον 70^ο το ποσό των 15.374,01 ευρώ, στον 71^ο το ποσό των 7.771,13 ευρώ, στον 72^ο το ποσό των 22.616,86 ευρώ, στον 73^ο το ποσό των 21.770,37 ευρώ, στον 74^ο το ποσό των 8.487,51 ευρώ, στον 75^ο το ποσό των 12.336,07 ευρώ, στον 76^ο το ποσό των 13.871,48 ευρώ, στην 77^η το ποσό των 19.793,56 ευρώ, στον 78^ο το ποσό των 13.732,17 ευρώ, στην 79^η το ποσό των 14.879,52 ευρώ, στον 80^ο το ποσό των 13.086,82 ευρώ, στον 81^ο το ποσό των 13.619,83 ευρώ, στον 82^ο το ποσό των 3.976,60 ευρώ, στον 83^ο το ποσό των 10.155,77 ευρώ, στον 84^ο το ποσό των 14.842,94 ευρώ, στον 85^ο το ποσό των 12.159,32 ευρώ, στην 86^η το ποσό των 12.109,44 ευρώ, στον 87^ο το ποσό των 13.496,41 ευρώ, στον 88^ο το ποσό των 16.172,40 ευρώ, στον 89^ο το ποσό των 15.504,76 ευρώ, στον 90^ο το ποσό των 10.980,82 ευρώ, στον 91^ο το ποσό των 13.514,05 ευρώ, στον 92^ο το ποσό των 22.427,02 ευρώ, στον 93^ο το ποσό των 6.373,58 ευρώ, στον 94^ο το ποσό των 8.502,96 ευρώ, στον 95^ο το ποσό των 10.905,72 ευρώ, στον 96^ο το ποσό των 16.541,88 ευρώ, στον 97^ο το ποσό των 8.820,20 ευρώ και στον 98^ο το ποσό των 20.556,20 ευρώ, καθώς και να καταδικασθεί η αντίδικος τους στην καταβολή των δικαστικών τους εξόδων. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η αγωγή, για το αντικείμενο της οποίας δεν απαιτείται η καταβολή δικαστικού ενσήμου, λόγω του αναγνωριστικού χαρακτήρα της και της φύσης της ένδικης διαφοράς ως εργατικής (άρθρο 21 του ν. 4055/2012), αρμοδίως φέρεται προς συζήτηση, κατά την προκείμενη διαδικασία των εργατικών διαφορών (άρθρα 663 επ. ΚΠολΔ), ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο για την εκδίκασή της (7, 8, 9,10,12, 13,14 παρ. 2,16 αρ. 2, 25 παρ. 2, 664 ΚΠολΔ ως προς το ότι επί άνισων απαιτήσεων των απλών ομοδίκων η υλική αρμοδιότητα καθορίζεται από τη μεγαλύτερη απαίτηση, βλ. ΕφΛαμ 32/2000, ΤΝΠ

ΝΟΜΟΣ) και είναι παραδεκτή και αρκούντως ορισμένη, απορριπτομένων των σχετικών περί του αντιθέτου ισχυρισμών της εναγομένης. Ειδικότερα, οι ενάγοντες εκθέτουν με πληρότητα και σαφήνεια τη διαφορά, που προκύπτει, μετά τις κατά τα ανωτέρω επικαλούμενες εκ μέρους τους παράνομες περικοπές, στις μικτές αποδοχές τους, προσδιορίζοντας αυτές ανά μήνα, χωρίς να είναι απαραίτητο για το ορισμένο της αγωγής, η ανάλυση των αποδοχών τους, ώστε να προκύπτουν και οι επ' αυτών κοινωνικοασφαλιστικές κρατήσεις. Ωστόσο, η κρινόμενη αγωγή είναι μη νόμιμη και κατά τούτο απορριπτέα, σύμφωνα με τα αμέσους κατωτέρω εκτενώς εκτιθέμενα.

Τη 15^η Μαρτίου 2010 δημοσιεύθηκε ο ν. 3833/2010 «Προστασία της εθνικής οικονομίας - Επείγοντα μέτρα για την αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσης» (Α' 40). Στην αιτιολογική έκθεση του εν λόγω νόμου αναφέρεται, ότι με αυτόν επιδιώκεται η «αντιμετώπιση των πρωτόγνωρων δυσμενών οικονομικών συνθηκών και της μεγαλύτερης δημοσιονομικής κρίσης των τελευταίων δεκαετιών, η οποία έχει κλονίσει την αξιοπιστία της Χώρας, έχει προκαλέσει μεγάλες δυσκολίες στην προσπάθεια κάλυψης των δανειακών αναγκών της και απειλούν σοβαρά την Εθνική Οικονομία». Περαιτέρω, στην αιτιολογική αυτή έκθεση αναφέρονται, μεταξύ άλλων, και τα εξής: «Η δεινή θέση των δημόσιων οικονομικών, λόγω του δημόσιου ελλείμματος και του δημόσιου χρέους, που έφθασαν στα υψηλότερα επίπεδα στην ιστορία των δημόσιων οικονομικών της χώρας, σε συνδυασμό με την χρηματοπιστωτική κρίση, που περιόρισε τη ρευστότητα στις διεθνείς αγορές, αλλά και το έλλειμμα αξιοπιστίας, που εκθέτει τη χώρα μας σε κερδοσκοπικές επιθέσεις, καθιστούν αναγκαία τη λήψη άμεσων δημοσιονομικών μέτρων για την εξοικονόμηση πόρων, με μείωση των δημόσιων δαπανών και αύξηση των φορολογικών εσόδων. Τα προτεινόμενα επείγοντα μέτρα είναι ανάλογα της άμεσης και επιτακτικής ανάγκης να προστατευτεί το εθνικό συμφέρον και πρόσφορα, προκειμένου το κράτος να ανταποκριθεί στην ανάγκη μείωσης του υπερβολικού ελλείμματος, όπως ορίζει η Συνθήκη της ΛΕΕ, σύμφωνα και με τις συστάσεις του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου. ... Η πραγματικότητα της δημοσιονομικής κατάστασης της Χώρας ... έχει ... ως εξής : α) το δημοσιονομικό έλλειμμα ανέρχεται σε ύψος 12,7% του ΑΕΠ (30 δισ. ευρώ), β) το χρέος της κεντρικής κυβέρνησης υπερβαίνει το 120% του ΑΕΠ (περίπου 300 δισ. ευρώ), ενώ το χρέος της γενικής κυβέρνησης υπερβαίνει το 113% του ΑΕΠ (άνω των 270 δισ. ευρώ), δ) οι ετήσιες δαπάνες για τόκους από 9 - 9,5 δισ. ευρώ, που ήταν από το 2000 μέχρι το 2008, ξεπερνούν πλέον τα 12 δισ. ευρώ, δ) οι πρωτογενείς δαπάνες του τακτικού προϋπολογισμού αυξήθηκαν ... κατά 50% (20 δισ. ευρώ). Η δεινή αυτή δημοσιονομική κατάσταση πρέπει να αντιμετωπισθεί άμεσα, ... Με το Πρόγραμμα Σταθερότητας και Ανάπτυξης (ΠΣΑ), το οποίο εγκρίθηκε από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο της

16ης Φεβρουαρίου 2010, η Χώρα μας δεσμεύτηκε ... να επιτύχει τη δημοσιονομική εξυγίανση με συγκεκριμένους στόχους και σε συγκεκριμένο χρονοδιάγραμμα. Οι ρυθμίσεις, που προτείνονται με το σχέδιο νόμου υλοποιούν μέρος του σχεδιασμού, που περιλαμβάνεται στο ΓΙΣΑ και ενισχύουν τη δυνατότητα πραγματοποίησής του». Προς επίτευξη των εξαγγελιομένων στην αιτιολογική έκθεση σκοπών με τις διατάξεις του ανωτέρω ν. 3833/2010 μειώθηκαν οι αποδοχές των υπηρετούντων, με οποιαδήποτε σχέση εργασίας, στο στενό ή ευρύτερο δημόσιο τομέα (άρθρο 1) αναδρομικά από 1.1.2010 (άρθρο 20 παρ. 1 και άρθρο 1 παρ. 9), ορίστηκε νέο όριο στις συνολικές αποδοχές και πρόσθετες αμοιβές ή απολαβές όλων των εργαζομένων στο δημόσιο τομέα (άρθρο 2) αναδρομικά από 1.3.2010 (άρθρο 20 παρ. 2), καθορίστηκε η εισοδηματική πολιτική της Κυβέρνησης για το έτος 2010 (άρθρο 3), επιβλήθηκε έκτακτη εφάπαξ εισφορά επί του εισοδήματος των φυσικών προσώπων οικονομικού έτους 2010, εφόσον αυτό ήταν 100.000 ευρώ και άνω (άρθρο 5), μειώθηκαν τα όρια υπερωριακής απασχόλησης, οι δαπάνες μετακίνησης και οι αμοιβές συμμετοχής σε συλλογικά όργανα του δημόσιου τομέα (άρθρα 6-9), ανεστάλησαν οι προσλήψεις για το έτος 2010 και περιορίστηκε ο αριθμός των προσλήψεων στο δημόσιο τομέα για τα έτη 2011 έως και 2013 (άρθρα 10 και 11), αυξήθηκαν οι συντελεστές του φόρου προστιθέμενης αξίας και διαφόρων ειδικών φόρων κατανάλωσης (άρθρα 12-15) και επιβλήθηκε εφάπαξ φόρος επί των αποθεμάτων πετρελαίου θέρμανσης (άρθρο 16), καθώς και φόρος σε είδη πολυτελείας (άρθρο 17). Ειδικότερα, με τη διάταξη του άρθρου 1 παράγραφοι 5 και 9 του ανωτέρω ν. 3833/2010 ορίστηκαν τα εξής: «... 5. Οι πάσης φύσεως τακτικές αποδοχές, επιδόματα, αποζημιώσεις και αμοιβές γενικά, καθώς και τα με οποιαδήποτε άλλη ονομασία οριζόμενα και από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη ή ρήτρα ή όρο συλλογικής σύμβασης εργασίας, διαιτητική απόφαση ή με ατομική σύμβαση εργασίας ή συμφωνία προβλεπόμενα των εργαζομένων, χωρίς εξαίρεση, σε Νομικά Πρόσωπα Ιδιωτικού Δικαίου (Ν.Π.Ι.Δ.), που ανήκουν στο κράτος σε Ν.Π.Δ.Δ. ή σε Ο.Τ.Α. ή επιχορηγούνται τακτικά από τον Κρατικό Προϋπολογισμό "σε ποσοστό τουλάχιστον 50% του προϋπολογισμού τους ή είναι δημόσιες επιχειρήσεις, κατά την έννοια των παραγράφων 1, 2 και 3 του άρθρου 1 του ν. 3429/2005 (ΦΕΚ 314 Α), μειώνονται κατά ποσοστό επτά τοις εκατό (7%). Τα επιδόματα των Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας μειώνονται κατά τριάντα τοις εκατό (30%), αντίστοιχα. Από τη μείωση του πρώτου εδαφίου της παραγράφου αυτής εξαιρούνται τα επιδόματα, που συνδέονται με την οικογενειακή κατάσταση ή την υπηρεσιακή εξέλιξη, καθώς και τα συνδεόμενα με το ανθυγιεινό ή επικίνδυνο της εργασίας τους και το μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών τους. Οι διατάξεις της παραγράφου αυτής, καθώς και της παραγράφου 4 κασιγχύουν κάθε γενικής ή ειδικής διάταξης ή ρήτρας ή όρου

συλλογικής σύμβασης εργασίας, διαιτητικής απόφασης ή ατομικής σύμβασης εργασίας ή συμφωνίας. ... 9. Τα ποσά, που προκύπτουν από τη μείωση, που προβλέπεται στο άρθρο αυτό, και αντιστοιχούν στο χρονικό διάστημα από 1.1.2010 μέχρι την εφαρμογή του νόμου, παρακρατούνται από τη μισθοδοσία των επόμενων της ψήφισης του νόμου αυτού μηνών ως εξής: (α) για ποσά μέχρι εκατόν πενήντα ευρώ (150) εφάπαξ, (β) για ποσά μέχρι τριακόσια ευρώ (300) σε δύο μηνιαίες δόσεις, (γ) για ποσά μέχρι εξακόσια ευρώ (600) σε τέσσερις μηνιαίες δόσεις, (δ) για ποσά μέχρι χίλια ευρώ (1.000) σε έξι μηνιαίες δόσεις και (ε) για ποσά άνω των χιλίων ευρώ (1.000) σε οκτώ μηνιαίες δόσεις. Περαιτέρω, με τη διάταξη του άρθρου 3 παράγραφοι 4, 6, 8 και 18 του ν. 3845/2010 «Μέτρα για την εφαρμογή του μηχανισμού στήριξης της ελληνικής οικονομίας από τα κράτη - μέλη της Ζώνης του ευρώ και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο» (ΦΕΚ Α' 65/06.05.2010) ορίσθηκε, ότι: «... 4. Οι πάσης φύσεως τακτικές αποδοχές, επιδόματα, αποζημιώσεις και αμοιβές γενικά, καθώς και τα με οποιαδήποτε άλλη ονομασία οριζόμενα και από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη ή ρήτρα ή όρο συλλογικής σύμβασης εργασίας, ή διαιτητική απόφαση, ή με ατομική σύμβαση εργασίας ή συμφωνία προβλεπόμενα, των εργαζομένων, χωρίς εξαίρεση, στους φορείς του πρώτου εδαφίου της παραγράφου 5 του άρθρου 1 του ν. 3833/2010, όπως τροποποιήθηκε και ισχύει, μειώνονται, κατά ποσοστό τρία τοις εκατό (3%). Από τη μείωση του προηγούμενου εδαφίου εξαιρούνται τα επιδόματα, που συνδέονται με την οικογενειακή κατάσταση ή την υπηρεσιακή εξέλιξη, καθώς και τα συνδεδεμένα με το ανθυγιεινό ή επικίνδυνο της εργασίας τους και το μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών τους. ... 6. Τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας, που προβλέπονται από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη ή ρήτρα ή όρο συλλογικής σύμβασης εργασίας, διαιτητική απόφαση ή με ατομική σύμβαση εργασίας ή συμφωνία, για λειτουργούς, υπαλλήλους και μισθωτούς, που υπάγονται στο πεδίο εφαρμογής των παραγράφων 1 έως και 4, καθώς και για τα πρόσωπα, που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της παραγράφου 5, καθορίζονται ως εξής: α) Το επίδομα εορτών Χριστουγέννων σε πεντακόσια (500) ευρώ. β) Το επίδομα εορτών Πάσχα σε διακόσια πενήντα (250) ευρώ. γ) Το επίδομα αδείας, σε διακόσια πενήντα (250) ευρώ. Τα επιδόματα του προηγούμενου εδαφίου καταβάλλονται εφόσον οι πάσης φύσεως τακτικές αποδοχές, επιδόματα και αμοιβές, συμπεριλαμβανομένων και των επιδομάτων του προηγούμενου εδαφίου, δεν υπερβαίνουν κατά μήνα, υπολογιζόμενες σε δωδεκάμηνη βάση, τα τρεις χιλιάδες (3.000) ευρώ. Αν με την καταβολή των επιδομάτων του πρώτου εδαφίου της παραγράφου αυτής, οι πάσης φύσεως τακτικές αποδοχές, επιδόματα και αμοιβές υπερβαίνουν το ύψος αυτό, τα επιδόματα του πρώτου εδαφίου της παραγράφου αυτής καταβάλλονται μέχρι του ορίου των τριών χιλιάδων (3.000) ευρώ, με ανάλογη μείωσή τους.

... 8. Οι διατάξεις των προηγούμενων παραγράφων κατισχύουν κάθε γενικής ή ειδικής διάταξης ή ρήτρας ή όρου συλλογικής σύμβασης εργασίας, διαιτητικής απόφασης ή ατομικής σύμβασης εργασίας ή συμφωνίας. ... 18. Οι πάσης φύσεως αποδοχές, επιδόματα, αποζημιώσεις και αμοιβές γενικά, καθώς και τα με οποιαδήποτε άλλη ονομασία οριζόμενα και από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη ή ρήτρα ή όρο συλλογικής σύμβασης εργασίας, διαιτητική απόφαση ή με σύμβαση εργασίας ή συμφωνία προβλεπόμενα, που καταβάλλονται στους απασχολούμενους με οποιαδήποτε σχέση εργασίας, καθώς και στους απασχολούμενους με σύμβαση έμμισθης εντολής, των φορέων που υπάγονται στο πεδίο εφαρμογής του Κεφαλαίου Α' του ν. 3429/2005, όπως τροποποιείται και ισχύει κατά την έναρξη ισχύος της παραγράφου αυτής, μειώνονται, από 1.1.2011, κατά ποσοστό δέκα τοις εκατό (10%). Από τη μείωση του προηγούμενου εδαφίου εξαιρούνται τα επιδόματα, που συνδέονται με την οικογενειακή κατάσταση, καθώς και με το ανθυγιεινό ή επικίνδυνο της εργασίας. Εξαιρούνται επίσης, τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας, εφόσον τα επιδόματα αυτά έχουν καθοριστεί σύμφωνα με τις διατάξεις της παραγράφου 6 του άρθρου αυτού. Η μείωση του πρώτου εδαφίου διενεργείται εφόσον οι πάσης φύσεως αποδοχές, επιδόματα, αποζημιώσεις και αμοιβές, συμπεριλαμβανομένων και των επιδομάτων που εξαιρούνται κατά τα οριζόμενα στα δύο προηγούμενα εδάφια, υπερβαίνουν κατά μήνα, υπολογιζόμενες σε δωδεκάμηνη βάση, τα χίλια οκτακόσια (1.800) ευρώ. Αν με την εφαρμογή της διατάξεως του πρώτου εδαφίου οι πάσης φύσεως αποδοχές, επιδόματα, αποζημιώσεις ή αμοιβές γενικά, υπολείπονται του ορίου του προηγούμενου εδαφίου, η μείωση περιορίζεται στο όριο των χιλίων οκτακοσίων (1.800) ευρώ». Σημειώνεται, ότι με τη διάταξη του άρθρου 1 του ν. 3899/2010 «Επείγοντα Μέτρα εφαρμογής του προγράμματος στήριξης της ελληνικής οικονομίας» επεκτάθηκε το πεδίο εφαρμογής του ν. 3429/2005 και στις επιχειρήσεις, οι οποίες εξαιρούνταν από το Δημόσιο Τομέα, ώστε, από την 01^η Ιανουαρίου 2011, ημερομηνία έναρξης ισχύος του ν. 3899/2010, υπήχθη και η εναγομένη στην έννοια του ευρύτερου Δημόσιου Τομέα, δεσμευόμενη έκτοτε ως προς την εφαρμογή των ανωτέρω μειώσεων στο προσωπικό της. Περαιτέρω, στην αιτιολογική έκθεση του ν. 3845/2010, αναφέρονται οι λόγοι, που οδήγησαν την Κυβέρνηση στην υποβολή αιτήματος για την ενεργοποίηση του μηχανισμού στήριξης της Ελλάδας από την Ευρωζώνη, καθώς και οι συνέπειες, που έχει η ενεργοποίηση του μηχανισμού αυτού. Ειδικότερα στην αιτιολογική αυτή έκθεση αναφέρονται, μεταξύ άλλων, τα εξής: «Η προσφυγή στο μηχανισμό ήταν το τελευταίο καταφύγιο, για να αποτραπεί η χρεοκοπία της χώρας. Ταυτόχρονα η ανάγκη προσφυγής στο μηχανισμό στήριξης μας οδηγεί στην ανάγκη να λάβουμε πρόσθετα μέτρα,... Το πρόγραμμα σταθερότητας, που σχεδιάστηκε και τα πρόσθετα μέτρα, που προτείνονται

...θέτουν σε εφαρμογή το μηχανισμό στήριξης της ελληνικής οικονομίας από τα κράτη - μέλη της ευρωζώνης και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο με την παροχή χρηματοδότησης ύψους 110 δις Ευρώ, εκ των οποίων 80 δις Ευρώ σε διμερή δάνεια από τις χώρες της ΕΕ και 30 δις Ευρώ από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Εξ αυτών, 30 δις Ευρώ θα διατεθούν το 2010. Το πρόγραμμα για την ανάκαμψη της οικονομίας προβλέπει μέτρα δημοσιονομικής προσαρμογής, που ανέρχονται σε 11 μονάδες του ΑΕΠ ή περίπου 30 δις ευρώ έως το 2013, με στόχο το 2014 το έλλειμμα να είναι κάτω από 3% του ΑΕΠ. Το μακροοικονομικό σενάριο προβλέπει ύφεση 4% το 2010 και επιστροφή σε θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης από το 2012 και μετά. Με αφετηρία το έλλειμμα ύψους 13,6% του ΑΕΠ του 2009 και τις προοπτικές της οικονομίας, κατά το τρέχον έτος, η δημοσιονομική προσπάθεια, που συνολικά θα χρειαστεί ... το 2010 πλησιάζει το 9% του ΑΕΠ, ώστε να περιοριστεί το δημοσιονομικό έλλειμμα περισσότερο από 5 ποσοστιαίες μονάδες. Στην προσπάθεια, που ήδη γίνεται, προστίθενται μέτρα, που αντιστοιχούν σε 2,5% του ΑΕΠ ή 5,6 δισεκατομμύρια ευρώ. ... τα μέτρα, που προτείνονται, είναι ... απαραίτητα, για να αυξηθούν τα έσοδα, να περιοριστούν οι δαπάνες, να συνεχιστεί η λειτουργία του κράτους, να διατηρηθεί η δυνατότητα να καταβάλλονται μισθοί και συντάξεις ... Τα μέτρα ... επιφέρουν μείωση του εισοδήματος των εργαζομένων στο Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα αλλά και των συνταξιούχων. Καταβλήθηκε τεράστια προσπάθεια ..., ώστε να θιγούν όσο γίνεται λιγότερο τα χαμηλά και μεσαία επίπεδα μισθών και συντάξεων ...» (βλ. επίσης πρακτικά της ΡΙΕ' Συνεδρίασης της 6.5.2010 της Α' Συνόδου της ΙΓ' Περιόδου Προεδρευομένης Κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας, σελ. 6727-6794)». Περαιτέρω, με τη διάταξη του άρθρου 31 παράγραφοι 3 και 7 του ν. 4024/2011, ορίστηκε «...3. Για τους εργαζόμενους στους φορείς της υποπαραγράφου 1α με σχέση εργασίας αορίστου ή ορισμένου χρόνου, το ανώτατο όριο των μηνιαίων τακτικών αποδοχών για κάθε εκπαιδευτική κατηγορία ΥΕ, ΔΕ, ΤΕ και ΠΕ ισούται με το αντίστοιχο ανώτατο όριο, που προκύπτει, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του παρόντος Κεφαλαίου, για τους υπαλλήλους με αντίστοιχη σχέση εργασίας (ιδιωτικού δικαίου αορίστου ή ορισμένου χρόνου) στο Δημόσιο. ... 7. Οι διατάξεις του τελευταίου εδαφίου της παραγράφου 2 του άρθρου 29 εφαρμόζονται αναλογικά και στους εργαζόμενους των φορέων, που υπάγονται στο πεδίο εφαρμογής των διατάξεων του παρόντος άρθρου, εφόσον προκύπτει μείωση των συνολικών μηνιαίων αποδοχών τους μεγαλύτερη από το ποσοστό, που ορίζεται στο τελευταίο εδάφιο της παραγράφου 2 του άρθρου 29. ...», ενώ με τη διάταξη του άρθρου 29 παρ. 2 του ίδιου ως άνω νόμου ορίστηκε «2. ... Εφόσον προκύπτει μείωση, η οποία είναι μεγαλύτερη κατά ποσοστό του 25% των αποδοχών, που ελάμβαναν οι δικαιούχοι κατά τον τελευταίο μήνα πριν την έναρξη ισχύος των διατάξεων του παρόντος Κεφαλαίου, χωρίς στην

ανωτέρω σύγκριση να λαμβάνεται υπόψη το ποσό, που καταβάλλεται ως επίδομα θέσης ευθύνης, η συνολική μείωση κατανέμεται ως εξής: α) 25% μείωση επί των αποδοχών, που ελάμβαναν οι δικαιούχοι κατά τον τελευταίο μήνα πριν την έναρξη ισχύος των διατάξεων του παρόντος Κεφαλαίου με την έναρξη ισχύος των διατάξεων του παρόντος Κεφαλαίου, β) η υπερβάλλουσα μείωση ισόποσα σε χρονικό διάστημα δύο (2) ετών, το οποίο αρχίζει ένα έτος μετά την έναρξη ισχύος των διατάξεων του παρόντος Κεφαλαίου». Κατά την εισηγητική έκθεση του ως άνω νόμου «Άμεση προτεραιότητα ζωτικού δημοσίου συμφέροντος είναι η επίτευξη των στόχων και η εφαρμογή του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2012-2015, που ψηφίστηκε με το ν. 3985/2011 (Α'151) και εξειδικεύθηκε με τις διατάξεις των ν. 3986/2011(Α'152) και ν. 4002/2011 (Α'180). Στην προσπάθεια αυτή καλείται να συμβάλει το σύνολο των οικονομικών και κοινωνικών δυνάμεων της χώρας. Η χώρα αντιμετωπίζει την κατάσταση ανάγκης, υπό συνθήκες εξαιρετικά πιεστικές. Στόχος να διαφυλαχθεί η υπόσταση και η προοπτική της χώρας, προκειμένου να ανακτηθεί το κύρος και η ισχύς της σε οικονομικό και σε πολιτικό επίπεδο. Για το λόγο αυτό πρωταρχικός στόχος είναι η εφαρμογή των αποφάσεων, με τις οποίες διασφαλίζεται η μακροπρόθεσμη, πραγματική βιωσιμότητα του ελληνικού δημοσίου χρέους. Με τον τρόπο αυτό θα καταστεί δυνατή η παραγωγή πρωτογενών πλεονασμάτων τα επόμενα χρόνια. Στο πλαίσιο αυτό αποδίδεται μεγάλη σημασία στην άμεση εφαρμογή του νέου προγράμματος, με το οποίο αναμένεται να μεταβληθούν και τα επίπεδα ρευστότητας στην πραγματική οικονομία μέσω της αναγκαίας ρευστότητας του τραπεζικού συστήματος. Οι δημοσιονομικές και χρηματοοικονομικές προϋποθέσεις είναι η αναγκαία συνθήκη για την επίτευξη των αναπτυξιακών στόχων της χώρας, ο μοναδικός τρόπος, για να δοθεί ώθηση στην ελληνική οικονομία. ... Βασικός γνώμονας για την κυβέρνηση είναι να διασφαλισθούν οι θέσεις εργασίας, οι περιουσίες, το εισόδημα και οι προοπτικές των αυριανών πολιτών. Στόχος να διασφαλισθεί η δημιουργία πρωτογενών πλεονασμάτων ήδη από το 2012, προκειμένου να θωρακιστεί η χώρα απέναντι στους κινδύνους, που παράγονται στο διεθνές οικονομικό περιβάλλον. ... Σε αυτή την περίοδο αποτελεί εθνικό στόχο η προστασία της χώρας δημοσιονομικά και χρηματοοικονομικά, προκειμένου να διαμορφωθούν οι προϋποθέσεις για ένα νέο πρότυπο ανάπτυξης. ...». Στην παράγραφο 2 της διάταξης του άρθρου 23 του Συντάγματος ορίζεται, ότι το κράτος λαμβάνει τα προσήκοντα μέτρα για τη διασφάλιση της συνδικαλιστικής ελευθερίας και την ανεμπόδιστη άσκηση των συναφών με αυτή δικαιωμάτων εναντίον κάθε προσβολής τους, μέσα στα όρια του νόμου. Ως προς τη συλλογική διαπραγμάτευση, η οποία αποτελεί περιεχόμενο της συνδικαλιστικής ελευθερίας, ορίζεται ειδικότερα στην παράγραφο 2 της διάταξης του άρθρου 22 του Συντάγματος, ότι με

νόμο καθορίζονται οι γενικοί όροι εργασίας, που συμπληρώνονται από τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας, συναπτόμενες με ελεύθερες διαπραγματεύσεις και αν αυτές αποτύχουν, με τους κανόνες που θέτει η δεικνυσία. Σκοπός των ανωτέρω διατάξεων είναι η κατοχύρωση της συλλογικής αυτονομίας των επαγγελματικών οργανώσεων, έτσι ώστε, κατά την άσκηση του αποκλειστικού προνομίου τους, να ρυθμίζουν τους όρους των μεταξύ των μελών τους συναπτόμενων συμβάσεων εργασίας, είτε με την κατάρτιση συλλογικής σύμβασης εργασίας, είτε, σε περίπτωση αποτυχίας, με την προσφυγή στη δεικνυσία. Οι όροι αυτοί, που ενσαρκώνουν την εξισορρόπηση των εκατέρωθεν συμφερόντων, στην οποία στηρίζεται και από την οποία εξαρτάται η λειτουργία και βιωσιμότητα οποιασδήποτε οικονομικής, ιδιωτικής ή δημόσιας, επιχείρησης ή ιδρύματος, ως εκ τούτου δε και η τύχη των μισθωτών τους, δεν μπορούν να θιγούν με οποιονδήποτε τρόπο ούτε από τον κρατικό νομοθέτη, εκτός και αν πρόκειται για γενικούς όρους εργασίας, δηλαδή για εκείνους που έχουν ως αντικείμενο τη γενική διάπλαση της σχέσης εργασίας ή τη ρύθμιση θέματος, που ενδιαφέρει τη γενική έννομη τάξη, γιατί αφορά το γενικότερο κοινωνικό συμφέρον, που αποτελεί και το κρίσιμο για την οριοθέτηση του χώρου λειτουργίας του κρατικού νομοθέτη (ΟΛΑΠ 626/1988, ΑΠ 288/2003, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ειδικότερα, κατά την έννοια των λόγω συνταγματικών διατάξεων, η ρύθμιση των αποδοχών των μισθωτών, το οποίο είναι, ιστορικά, το πρώτο και κύριο θέμα της συλλογικής διαπραγμάτευσης, δεν μπορεί να γίνει από το νόμο κατά τρόπο αποκλειστικό, να αφαιρεθεί δηλαδή από την ύλη της συλλογικής σύμβασης, εκτός και αν λόγοι γενικότερου κοινωνικού συμφέροντος, συνδεδόμενοι με τη λειτουργία της εθνικής οικονομίας, δικαιολογούν, ενόσω διαρκούν, την αποκλειστική από το νόμο ρύθμιση των αποδοχών είτε όλων των μισθωτών είτε κατηγοριών αυτών (ΟΛΣΤΕ 2289/1987, ΣΤΕ 1975/1991 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, από τη συνταγματική αρχή της διάκρισης των εξουσιών προκύπτει ότι η ουσιαστική εκτίμηση του δημόσιου συμφέροντος ανήκει στη νομοθετική ή κατά περίπτωση στην εκτελεστική εξουσία και μόνο η υπέρβαση των ακραίων λογικών ορίων της ως άνω έννοιας εμπίπτει στο πεδίο του ελέγχου νομιμότητας από τη δικαστική εξουσία (ΣΤΕ 1975/1991, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Με βάση τις ανωτέρω παραδοχές, σε συνδυασμό με τα προδιαλαμβανόμενα στις εισηγητικές και αιτιολογικές εκθέσεις των νόμων 3833/2010, 3845/2010 και 4024/2011, που αφορούν στο γενικότερο κοινωνικό συμφέρον, αναγόμενο στην προστασία της εθνικής οικονομίας, το οποίο υπηρετείται από τη μείωση των αποδοχών των μισθωτών στο πλαίσιο λήψης επιτακτικών μέτρων προς διασφάλιση των θέσεων εργασίας των πολιτών και προς αποφυγή και αυτού ακόμη του ενδεχομένου χρεοκοπίας της χώρας, οι προαναφερόμενες διατάξεις δεν αντίκεινται στις διατάξεις των άρθρων 22 παρ. 2 και 23 παρ. 1 του Συντάγματος.

Επιπρόσθετα, από τη διάταξη του άρθρου 28 παρ. 1 του Συντάγματος ορίζεται, ότι οι γενικά παραδεδεγμένοι κανόνες διεθνούς δικαίου καθώς και οι διεθνείς συμβάσεις, από την επικύρωση τους με νόμο και τη θέση τους σε ισχύ, σύμφωνα με τους όρους καθεμιάς, αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού ελληνικού δικαίου και υπερισχύουν από κάθε άλλη αντίθετη διάταξη νόμου ...», ενώ στη διάταξη του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών (Ε.Σ.Δ.Α.), το οποίο κυρώθηκε, μαζί με τη Σύμβαση, με το άρθρο πρώτο του ν.δ. 53/1974 (Α' 256), ορίζεται, ότι «Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθή της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπομένους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους. Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουσι το δικαίωμα παντός Κράτους, όπως θέση εν ισχύ νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίον προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων». Με τις διατάξεις αυτές κατοχυρώνεται ο σεβασμός της περιουσίας του προσώπου, το οποίο μπορεί να τη στερηθεί μόνο για λόγους δημόσιας ωφέλειας. Στην έννοια της περιουσίας, η οποία έχει αυτόνομο περιεχόμενο, ανεξάρτητο από την τυπική κατάταξη των επιμέρους περιουσιακών δικαιωμάτων στο εσωτερικό δίκαιο, περιλαμβάνονται όχι μόνο τα εμπράγματα δικαιώματα, αλλά και όλα τα δικαιώματα «περιουσιακής φύσης», καθώς και τα κεκτημένα «οικονομικά συμφέροντα». Καλύπτονται, κατ' αυτόν τον τρόπο, και τα ενοχικής φύσης περιουσιακά δικαιώματα και, ειδικότερα, οι απαιτήσεις, που απορρέουν από έννομες σχέσεις του δημόσιου ή ιδιωτικού δικαίου, είτε αναγνωρισμένες με δικαστική ή διαιτητική απόφαση, είτε απλώς γεννημένες κατά το εθνικό δίκαιο, εφόσον υπάρχει νόμιμη προσδοκία, με βάση το ισχύον, έως την προσφυγή στο δικαστήριο, δίκαιο, ότι μπορεί να ικανοποιηθούν δικαστικώς, εφόσον, δηλαδή, υφίσταται σχετικώς μια επαρκής νομική βάση στο εσωτερικό δίκαιο του συμβαλλόμενου κράτους, προϋπόθεση που συντρέχει, ιδίως, όταν η απαίτηση θεμελιώνεται σε νομοθετική ή κανονιστική διάταξη ή σε παγιωμένη νομολογία των δικαιοδοτικών οργάνων του συμβαλλόμενου κράτους. Ενόψει των ανωτέρω, περιουσία, κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου, αποτελεί και η αξίωση για καταβολή προβλεπόμενων από τη νομοθεσία του συμβαλλόμενου κράτους αποδοχών, εφόσον συντρέχουν οι προβλεπόμενες για την καταβολή τους προϋποθέσεις (αποφάσεις Ε.Δ.Δ.Α. Kechko κατά Ουκρανίας, της 8.2.2006, σκέψεις 23 και 26, Vilho Esken και λοιποί κατά Φινλανδίας, της 19.4.2007, σκέψη 94). Πάντως με το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου δεν κατοχυρώνεται δικαίωμα σε μισθό ή σύνταξη ορισμένου

ύπους (Ε.Δ.Δ.Α. Αθανάσιος Κανάκης κ.ά. κατά Ελλάδα, της 20.9.2001, Juhani Saarinen κατά Φινλανδίας, Νο 69136/01, Kechko κατά Ουκρανίας, της 8.2.2006, σκέψη 23, Vilho Esken και λοιποί κατά Φινλανδίας, της 19.4.2007, σκέψη 94, Andrejeva κατά Λετονίας, της 18.2.2009, σκέψη 77), με συνέπεια να μην αποκλείεται, καταρχήν, διαφοροποίηση του ύπους του μισθού ή συνταξιοδοτικής παροχής, αναλόγως με τις επικρατούσες εκάστοτε συνθήκες. Εξάλλου, για να είναι σύμφωνη με τις διατάξεις του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου επέμβαση σε περιουσιακής φύσης αγαθό, υπό την ανωτέρω έννοια, πρέπει να προβλέπεται από νομοθετικές ή άλλου είδους κανονιστικές διατάξεις, καθώς και να δικαιολογείται από λόγους γενικού συμφέροντος, στους οποίους περιλαμβάνονται, καταρχήν, και λόγοι συναπτόμενοι προς την αντιμετώπιση ενός ιδιαίτερου σοβαρού, κατά την εκτίμηση του εθνικού νομοθέτη, δημοσιονομικού προβλήματος ή προς την εξασφάλιση της βιωσιμότητας κοινωνικοασφαλιστικών οργανισμών. Η εκτίμηση δε του νομοθέτη ως προς την ύπαρξη λόγου δημόσιου συμφέροντος, που επιβάλλει τον περιορισμό περιουσιακού δικαιώματος και ως προς την επιλογή της ακολουθητέας πολιτικής για την εξυπηρέτηση του δημόσιου αυτού συμφέροντος υπόκειται σε οριακό δικαστικό έλεγχο (Ε.Δ.Δ.Α. αποφάσεις James και λοιποί κατά Ηνωμένου Βασιλείου, της 21.2.1986, Νο 8793/79, σκέψη 46, Pressos Compania Naviera S.A. και λοιποί κατά Βελγίου, της 20.11.1995, σκέψη 37, Saarinen κατά Φινλανδίας, της 28.1.2003, Κλιάφας και λοιποί κατά Ελλάδα, της 8.7.2004, σκέψη 25, Adrejeva κατά Λετονίας, της 18.2.2009, σκέψη 83). Περαιτέρω, η επέμβαση στην περιουσία πρέπει να είναι πρόσφορη και αναγκαία για την επίτευξη του επιδιωκόμενου από το νομοθέτη σκοπού γενικού συμφέροντος και να μην είναι δυσανάλογη σε σχέση προς αυτόν (Ε.Δ.Δ.Α. James και λοιποί κατά Ηνωμένου Βασιλείου, σκέψη 50). Με τους νόμους 3833 και 3845/2010 και 4024/2011 λήφθηκαν διάφορα μέτρα, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η περικοπή αποδοχών των εργαζομένων στο Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, αφενός μεν για την άμεση αντιμετώπιση της διαπιστωθείσης από το νομοθέτη οξείας δημοσιονομικής κρίσης, η οποία, κατ' αυτόν, είχε καταστήσει αδύνατη την εξυπηρέτηση των δανειακών αναγκών της χώρας μέσω των διεθνών αγορών και εξαιρετικά πιθανό το ενδεχόμενο χρεοκοπίας της, αφετέρου δε για την εξυγίανση των δημόσιων οικονομικών με τη μείωση του δημοσιονομικού ελλείμματος, κατά τρόπο δυνάμενο να διατηρηθεί και μετά την τριετή περίοδο, στην οποία καταρχήν απέβλεπαν τα λαμβανόμενα μέτρα. Μάλιστα, οι ρυθμίσεις του ν. 4024/2011 κρίθηκαν αναγκαίες, ως προελέχθη, προκειμένου να διαφυλαχθεί η υπόσταση και η προοπτική της χώρας. Ειδικώς δε η λήψη των μέτρων του ν. 3845/2010, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η περαιτέρω περικοπή αποδοχών, η οποία

συνεπάγεται, κατά τις εκτιμήσεις του νομοθέτη, τη μείωση του ελλείμματος της γενικής κυβέρνησης κατά 2,5 περίπου εκατοστιαίες μονάδες του Α.Ε.Π., κρίθηκε αναγκαία από το νομοθέτη ενόψει του ότι, κατά την εκτίμησή του, τα προγενεστέρως θεσπισθέντα με τις διατάξεις του ν. 3833/2010 μέτρα αποδείχθηκαν ανεπαρκή για την αντιμετώπιση της δυσμενούς οικονομικής κατάστασης της χώρας, με συνέπεια να καταστεί αναγκαία η προσφυγή στον αποφασισθέντα από τα λοιπά, πλην της Ελλάδας, κράτη μέλη της Ευρωζώνης ευρωπαϊκό μηχανισμό στήριξης της ελληνικής οικονομίας. Με τα δεδομένα αυτά, η θεσπισθείσα περικοπή αποδοχών και επιδομάτων εργαζομένων στο Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα και συνταξιοδοτικών παροχών αποτελεί τμήμα ενός ευρύτερου προγράμματος δημοσιονομικής προσαρμογής και προώθησης διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων της ελληνικής οικονομίας, το οποίο, συνολικώς εφαρμοζόμενο, αποσκοπεί τόσο στην αντιμετώπιση της κατά την εκτίμηση του νομοθέτη άμεσης ανάγκης κάλυψης οικονομικών αναγκών της χώρας όσο και στη βελτίωση της μελλοντικής δημοσιονομικής και οικονομικής της κατάστασης, δηλαδή στην εξυπηρέτηση σκοπών, που συνιστούν πρωτίστως σοβαρούς λόγους δημοσίου συμφέροντος και αποτελούν, ταυτοχρόνως, και σκοπούς κοινού ενδιαφέροντος των κρατών μελών της Ευρωζώνης, ενόψει της καθιερούμενης από τη νομοθεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης υποχρέωσης δημοσιονομικής πειθαρχίας και διασφάλισης της σταθερότητας της ζώνης του ευρώ στο σύνολο της. Τα μέτρα δε αυτά, λόγω της φύσεώς τους, συμβάλλουν αμέσως στην περιστολή των δημόσιων δαπανών. Ενόψει τούτων, με τα δεδομένα, που, κατά το νομοθέτη, συνέτρεχαν, κατά το χρόνο θέσπισης των επίμαχων μέτρων, τα μέτρα αυτά δεν παρίστανται απρόσφορα, και μάλιστα προδήλως, για την επίτευξη των επιδιωκόμενων με αυτά σκοπών, ούτε μπορεί να θεωρηθούν ότι δεν ήταν αναγκαία, λαμβανομένου, άλλωστε, υπόψη ότι η εκτίμηση του νομοθέτη ως προς τα ληπτέα μέτρα για την αντιμετώπιση της διαπιστωθείσης από αυτόν κρίσιμης δημοσιονομικής κατάστασης υπόκειται σε οριακό μόνον δικαστικό έλεγχο. Συνεπώς, αβασίμως προβάλλεται με την κρινόμενη αγωγή, ότι οι λόγοι, κατ' επίκληση των οποίων επιβλήθηκε η περικοπή των αποδοχών και των επιδομάτων των εναγόντων δεν αρκούν για τη δικαιολόγηση, από την άποψη αυτή, της αναγκαιότητας λήψης των επίμαχων μέτρων και ότι με τα μέτρα αυτά επιδιώκεται αποκλειστικώς η εξυπηρέτηση των ταμειακών συμφερόντων του Δημοσίου (ΟλΣτΕ 1283/2012, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξίσου απορριπτέοι είναι οι προβαλλόμενοι με την κρινόμενη αγωγή ισχυρισμοί, περί παράβασης της αρχής της αναλογικότητας. Ειδικότερα, αβασίμως προβάλλεται, ότι ο νομοθέτης πριν από τη λήψη των συγκεκριμένων μέτρων, παρέλειψε να εξετάσει το ενδεχόμενο υιοθέτησης εναλλακτικών λύσεων, ηπιότερων, δηλαδή, μέτρων δημοσιονομικής προσαρμογής και αντιμετώπισης της, κατά την εκτίμηση

του νομοθέτη, δυσμενούς οικονομικής κατάστασης της χώρας. Και τούτο διότι, όπως προκύπτει από τα ανωτέρω εκτεθέντα, η αντιμετώπιση της δυσμενούς οικονομικής κατάστασης της χώρας και, περαιτέρω, η δημοσιονομική εξυγίανση αυτής δεν στηρίζεται μόνον στη μείωση των δαπανών μισθοδοσίας των εργαζομένων στο Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα και των δαπανών των κοινωνικοασφαλιστικών οργανισμών, αλλά στη λήψη και άλλων μέτρων, οικονομικών, δημοσιονομικών και διαρθρωτικών, η συνολική και συντονισμένη εφαρμογή των οποίων εκτιμάται από το νομοθέτη, ότι θα συμβάλει στην έξοδο της χώρας από την κρίση και στη βελτίωση των δημοσιονομικών της μεγεθών, κατά τρόπο δυνάμενο να διατηρηθεί και στο μέλλον, δηλαδή μετά την πάροδο της τριετίας, στην οποία, καταρχήν αποβλέπει το περιλαμβανόμενο στο Μνημόνιο πρόγραμμα. Ορισμένα από τα μέτρα αυτά θεσπίζονται με διατάξεις των ίδιων νόμων 3833 και 3845/2010 (αύξηση κρατικών εσόδων μέσω της αύξησης των συντελεστών του φόρου προστιθέμενης αξίας και ειδικών φόρων κατανάλωσης και της επιβολής εκτάκτων εισφορών), ενώ με άλλους νόμους θεσπίστηκαν μέτρα για την αποκατάσταση της φορολογικής δικαιοσύνης και την αντιμετώπιση της φοροδιαφυγής (ν. 3842/2010, Α' 58), για τη μεταρρύθμιση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης (ν. 3863/2010, Α' 115) και του συστήματος συνταξιοδότησης των υπαλλήλων του Δημοσίου (ν. 3865/2010, Α' 120), για την αναθεώρηση των διαδικασιών παρακολούθησης και ελέγχου της εξελίξεως των δημοσίων οικονομικών (ν. 3832/2010 «Ελληνικό Στατιστικό Σύστημα (ΕΛ.Σ.Σ.) Σύσταση της Ελληνικής Στατιστικής Αρχής (ΕΛ.ΣΤΑΤ.) ως Ανεξάρτητης Αρχής», Α' 38), για τη δημοσιονομική διαχείριση (ν. 3871/2010, Α' 141, με τον οποίο αναμορφώθηκε πλήρως ο ν. 2362/1995 «περί Δημοσίου Λογιστικού, ελέγχου των δαπανών του Κράτους και άλλες διατάξεις», Α' 247), για την απελευθέρωση ορισμένων κλειστών επαγγελμάτων (βλ. ν. 3887/2010, Α' 174, για τις οδικές εμπορευματικές μεταφορές) και για την εξυγίανση δημοσίων επιχειρήσεων (βλ. ν. 3891/2010, Α' 188, για την αναδιάρθρωση, την εξυγίανση και την ανάπτυξη του ομίλου ΟΣΕ και της ΤΡΑΙΝΟΣΕ). Εξάλλου, απορριπτέος τυγχάνει και ο προβαλλόμενος με την κρινόμενη αγωγή ισχυρισμός ότι, κατά παράβαση της αρχής της αναλογικότητας, δεν προσδόθηκε προσωρινός χαρακτήρας στα επίμαχα μέτρα. Και τούτο, διότι, ανεξαρτήτως αν από την εν λόγω αρχή απορρέει τέτοιου είδους απαίτηση, πάντως, με το σύνολο των μέτρων, που έχει λάβει ο νομοθέτης, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και τα επίμαχα, επιδιώκεται, όπως έχει ήδη εκτεθεί, όχι μόνον η αντιμετώπιση της, κατά την εκτίμηση του νομοθέτη, οξείας δημοσιονομικής κρίσης αλλά και η εξυγίανση των δημοσίων οικονομικών, κατά τρόπο που θα διατηρηθεί και στο μέλλον. Περαιτέρω, με τα επίμαχα μέτρα, τα οποία αναφέρονται σε κατάργηση ή μείωση ορισμένων μόνο επιδομάτων και, ως

εκ τούτου, συνεπάγονται μείωση των συνολικώς καταβαλλόμενων, αντιστοίχως, σε μισθωτούς αποδοχών, όχι, όμως, και στέρηση αυτών, εξασφαλίζεται, καταρχήν, ισορροπία ανάμεσα στις απαιτήσεις του, κατά την εκτίμηση του νομοθέτη, συντρέχοντος εν προκειμένω γενικού συμφέροντος και την ανάγκη προστασίας των περιουσιακών δικαιωμάτων των εργαζομένων, ενόψει και του συγκεκριμένου ύψους των επερχόμενων περικοπών, καθώς και του γεγονότος ότι προβλέπεται η καταβολή επιδομάτων εορτών και αδειάς, έστω και σε μειωμένα σε σχέση με το προϊσχύον δίκαιο ποσά, σε εργαζομένους, των οποίων οι αποδοχές δεν υπερβαίνουν το ποσό των 3.000. Ενόψει των ανωτέρω, οι επίμαχες ρυθμίσεις δεν αντίκεινται στο άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου, ούτε στην κατοχυρωμένη από το άρθρο 25 παρ. 1 εδ. δ' του Συντάγματος αρχή της αναλογικότητας και τα περί του αντιθέτου προβαλλόμενα με την κρινόμενη αγωγή είναι απορριπτέα ως αβάσιμα (ΟΛΣτΕ 1283/2012, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 3 της με αριθμό 87/1948 Διεθνούς σύμβασης εργασίας, η οποία έχει κυρωθεί με το ν.δ. 4204/1961 «περί κυρώσεως της με αριθμό 87 διεθνούς συμβάσεως περί συνδικαλιστικής ελευθερίας και προστασίας του συνδικαλιστικού δικαιώματος», ορίζεται «Οι δημόσιες αρχές οφείλουν να απέχουν από οποιαδήποτε παρέμβαση, η οποία θα μπορούσε να περιορίσει τα δικαιώματα (που κατοχυρώνονται από τη σύμβαση) ή θα είχε ως συνέπεια την παρεμπόδιση της άσκησης τους», ενώ σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 8 παρ. 2 της ίδιας ως άνω Σύμβασης ορίζεται «Η εθνική νομοθεσία οφείλει να μην προσβάλλει ή να εφαρμόζεται κατά τρόπο, που να μην προσβάλλει τα προβλεπόμενα δικαιώματα από τη σύμβαση». Εξάλλου, με τη με αριθμό 98/1949 Διεθνή Σύμβαση εργασίας (κυρωθείσα με το ν.δ. 4205/1961 «περί κυρώσεως της με αριθμό 98 Διεθνούς Συμβάσεως περί εφαρμογής των αρχών του δικαιώματος οργανώσεως και συλλογικής διαπραγματεύσεως»), και ειδικότερα, με τη διάταξη του άρθρου 4 αυτής ορίζεται, ότι «οφείλουν να λαμβάνονται, στο μέτρο που αυτό καθίσταται αναγκαίο, μέτρα, με τα οποία ενισχύεται και προωθείται σε ευρύτατη κλίμακα η ανάπτυξη και χρησιμοποίηση διαδικασιών, μέσω των οποίων οι εργοδότες και οι εργοδοτικές οργανώσεις αφενός και οι οργανώσεις των εργαζομένων αφετέρου να διαπραγματεύονται εκουσίως τη σύναψη συλλογικών συμβάσεων ρυθμίσεως των όρων απασχόλησης». Διά των ανωτέρω διεθνών συμβάσεων εργασίας επιχειρείται η προάσπιση του συλλογικού αυτοπροσδιορισμού των εργαζομένων, με την επιφύλαξη, ωστόσο, τυχόν προβλεπόμενων από το νόμο περιορισμών, που συνιστούν αναγκαία μέτρα για την εθνική και δημόσια ασφάλεια. Στην προκείμενη περίπτωση και δεδομένου ότι οι επίδικες περικοπές των αποδοχών των εναγόντων, συνιστούν μέτρα πρόσφορα και ιδίοις αναγκαία, που επιτάσσονται από τις συνθήκες πρωτοφανούς εθνικής κρίσης, και στοχεύουν

πρωτευόντως στη διαφύλαξη της εθνικής ασφάλειας και υπόστασης και δευτερευόντως στην αποφυγή της χρεοκοπίας της χώρας, σύμφωνα και με τα ανωτέρω αναλυτικά εκτιθέμενα - δεν έρχονται σε αντίθεση με τις προδιαληφθείσες διατάξεις των διεθνών συμβάσεων εργασίας, που έχουν κυρωθεί από τη χώρα μας, κατ' απόρριψη ως αβασίμων των σχετικών ισχυρισμών των εναγόντων. Επισημαίνεται, ότι με τα ανωτέρω δεδομένα δεν συντρέχει περίπτωση παραβίασης ούτε του προστατευόντος την ιδιοκτησία άρθρου 17 του Συντάγματος, ανεξαρτήτως αν η ιδιοκτησία κατά το εν λόγω άρθρο έχει ή όχι την ίδια έννοια με την κατά το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου περιουσία, αλλά ούτε και της αρχής της προστατευόμενης εμπιστοσύνης, εφόσον δεν κατοχυρώνεται από καμία συνταγματική ή άλλη διάταξη δικαίωμα ορισμένου ύψους αποδοχών και δεν αποκλείεται καταρχήν η διαφοροποίηση αυτών, αναλόγως με τις συντρέχουσες εκάστοτε συνθήκες. Εξάλλου, το γεγονός ότι ο νομοθέτης θέσπισε ως υποχρεωτική τη μείωση των επιδομάτων για όλους τους εργαζομένους, χωρίς να προβλέπει ευχέρεια της Διοίκησης, να κρίνει σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, αν εξασφαλίζεται ισορροπία ανάμεσα στις απαιτήσεις του γενικού συμφέροντος και την ανάγκη προστασίας του περιουσιακού δικαιώματος του εργαζομένου ή - να κρίνει δηλαδή η Διοίκηση, υπό τον έλεγχο στη συνέχεια των δικαστηρίων, αν θα εφαρμόσει ή όχι τη θεσπισθείσα από το νομοθέτη ως γενικό μέτρο μείωση σε κάθε ατομική περίπτωση χωριστά - δεν αντίκειται σε κάποια συνταγματική ή άλλη διάταξη. Τούτο δε προεχόντως ενόψει του σκοπού που επιδιώκεται με τα επίμαχα μέτρα, της αντιμετώπισης δηλαδή επείγουσας, κατά την εκτίμηση του νομοθέτη, δημοσιονομικής ανάγκης (απόφαση Ε.Δ.Δ.Α. James και λοιποί κατά Ηνωμένου Βασιλείου, της 21.2.1986, Νο 8793/79, σκέψη 68). Επίσης, ενόψει του σκοπού, που επιδιώκεται με τα επίμαχα μέτρα, και της φύσης των μέτρων αυτών, συνισταμένων, κατά τα προεκτεθέντα, σε περιορισμό και όχι στέρηση περιουσιακών δικαιωμάτων, δεν απαιτείτο για τον περιορισμό αυτό η πρόβλεψη από το νομοθέτη αποζημίωσης (πρβ., άλλωστε, αποφάσεις Ε.Δ.Δ.Α. : τένος Βασιλέας της Ελλάδας και λοιποί κατά Ελλάδα, της 23.11.2000, Νο 25701/94, σκέψη 89, Ιερές Μονές κατά Ελλάδα, της 9.12.1994, σκέψη 71, James και λοιποί κατά Ηνωμένου Βασιλείου, της 21.2.1986, σκέψη 54, ΟλΣτΕ 1283/2012, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Συνεπώς, τα περί του αντιθέτου προβαλλόμενα είναι απορριπτέα ως αβάσιμα. Περαιτέρω, ο λόγος ακυρώσεως περί παραβίασεως του προστατευόντος την ανθρώπινη αξία άρθρου 2 του Συντάγματος, είναι απορριπτέος εν πάση περιπτώσει ως αβάσιμος, διότι η συνταγματική αυτή διάταξη, όπως, κατά τα προεκτεθέντα, και το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου, δεν κατοχυρώνει δικαίωμα ορισμένου ύψους αποδοχών ή σύνταξης, εκτός αν συντρέχει περίπτωση διακινδύνευσης της αξιοπρεπούς διαβίωσης. Οι ενάγοντες, όμως, δεν

προβάλλουν με συγκεκριμένους ισχυρισμούς, ότι οι επίμαχες περικοπές των αποδοχών τους, εν όψει του ύψους τους, συνεπάγονται τέτοια διακινδύνευση (Ε.Δ.Δ.Α. Budina κατά Ρωσίας, της 18.6.2009, Νο 45603/2003, Larioshina κατά Ρωσίας, της 23.4.2002, Νο 56869/00, Florin Huc κατά Ρουμανίας και Γερμανίας, της 1.12.2009, Νο 7269/05). Εξάλλου, σε περιπτώσεις παρατεταμένης οικονομικής κρίσης, ο κοινός νομοθέτης μπορεί να θεσπίσει μέτρα περιστολής δαπανών, που συνεπάγονται οικονομική επιβάρυνση μεγάλων κατηγοριών του πληθυσμού, πλην η δυνατότητα αυτή έχει ως όριο την καθιερούμενη από το άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος αρχή της ισότητας στα δημόσια βάρη, αναλόγως των δυνάμεων εκάστου, καθώς και την καθιερούμενη από το άρθρο 2 παρ. 1 του Συντάγματος αρχή του σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Τούτο σημαίνει ότι η επιβάρυνση αυτή πρέπει να κατανέμεται μεταξύ όλων των κατηγοριών απασχολούμενων τόσο στο δημόσιο, όσο και στον ιδιωτικό τομέα, καθώς και των ασκούντων ελευθέριο επάγγελμα. Και τούτο διότι, εν όψει και της καθιερούμενης από το άρθρο 25 παρ. 4 του Συντάγματος αξίωσης του Κράτους να εκπληρώνουν όλοι οι πολίτες το χρέος της κοινωνικής και εθνικής αλληλεγγύης, δεν είναι επιτρεπτό η επιβάρυνση από τα μέτρα που λαμβάνονται προς αντιμετώπιση της δυσμενούς και παρατεταμένης οικονομικής συγκυρίας να κατανέμεται πάντοτε σε συγκεκριμένες κατηγορίες πολιτών, οι οποίοι, κατά κανόνα, είναι συνεπείς προς τις υποχρεώσεις τους, και να ευνοούνται άλλες κατηγορίες από την ασυνέπεια των οποίων - κυρίως στο πεδίο της εκπλήρωσης των φορολογικών τους υποχρεώσεων - προκαλείται σε μεγάλο ποσοστό η δυσμενής αυτή συγκυρία. Η θέσπιση του αυτού, καταρχήν, ποσοστού μείωσης των επιδομάτων των εργαζομένων στο Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, καθώς και ενιαίων επιδομάτων εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα και αδειας (αντιστοίχως 500, 250 και 250 ευρώ), των οποίων οι αποδοχές δεν υπερβαίνουν κατά μήνα, υπολογιζόμενες σε δωδεκάμηνη βάση, τις 3.000 ευρώ, και η μη πρόβλεψη της διαβάθμισης της μείωσης αναλόγως με το ύψος των αποδοχών ή της σύνταξης δεν αντίκεινται καταρχήν σε κάποια συνταγματική διάταξη και ειδικότερα δεν αποτελούν περιπτώσεις αυθαίρετης ενιαίας μεταχείρισης προσώπων, που τελούν υπό διαφορετικές συνθήκες. Και τούτο διότι τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα και το επίδομα αδειας συνδέονται, από τη φύση τους και ενόψει του νομοθετικού λόγου της θέσπισής τους, με τις αυξημένες ανάγκες, που ανακύπτουν κατά τις εορταστικές περιόδους και κατά την περίοδο των θερινών διακοπών, οι ανάγκες δε αυτές συντρέχουν για όλους τους υπαλλήλους, ανεξαρτήτως του μισθού καθενός από αυτούς. Ακολούθως, κατά τα προεκτεθέντα, το Δικαστήριο κρίνει, ότι οι επιβληθείσες ένδικες περικοπές των αποδοχών των εναγόντων δεν ήταν παράνομη, και δη υφ' οιανδήποτε από τις προβαλλόμενες με το αγωγικό δικόγραφο εκδοχές.

Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει η κρινόμενη αγωγή να απορριφθεί ως νόμω αβάσιμη και να συμψηφισθούν τα δικαστικά έξοδα, στο σύνολο τους, μεταξύ των διαδίκων, καθότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου, που εφαρμόστηκαν, ήταν ιδιαιτέρως δυσχερής (άρθρο 179 ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αγωγή.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα στο σύνολο τους μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του στην Αθήνα, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, την 05^η Οκτωβρίου 2015.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Υπογραφές

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Υπογραφές